

26. mar. 1843

FAKTA

Dato:
26. mar. 1843

Sidetæl:
Dagbog A, side 144

Dagbogens placering:
Det kgl. Bibliotek NKS 4201, I, 4°

Trykt udgave:
Mogens Lebech (red.): Et Aar af mit
Liv, København 1967, s. 152-153;
Jesper Svenningsen (red.): Seks år af
et liv. Johan Thomas Lundbye –
Dagbøger om tro, skæbne, kunst og
kærlighed, København 2018, s. 159-
161

TRANSSKRIFTION

26 Martz

"Vi leve i en Gjæringsperiode!" saaledes begynder hver Afhandling i vore Blade – det er de første Ord i den unge Hegelianers Mund, naar vi give os i Samtale med ham. Mænd som Thorwaldsen,¹ Overbeck,² Grundtvig og Oehlenschläger ere Slæbesko paa Tidens store Vogn, Hemkjæder, der have deres Berettigelse, fordi de standse Tidens Udvikling, der ellers vilde gaae altfor rask. Saaledes hører man bestandig tales, og, det store "Enten – eller" ligger da ogsaa for mig. Enten sætte Stridshuen paa, tage Sværd i Haand og bekrige det Bestaaende – eller slutte sig til de store Mænd, for hvem jeg dog ærbødig kan bøie mig, hvad jeg ikke kan for Tidens Helte. Ja, naar jeg følger min Lyst, da er Valget let: hvor gjerne vil jeg ikke leve mig ind i den gamle, herlige Kunst – tænke tilbage paa de Tider, Historien og Poesien skildrer os som mere caracteerfulde end vor; men Fordømmelsen af den "Skuen tilbage" er saa almindelig og kommer tit fra saa kraftige Læber, at det ikke kan Andet end vække Tvivl hos mig. Dog endnu gennemtrænges jeg af Ærefrygt ved Synet af Overbecks Compositioner, glæder mig inderlig ved at see paa Thorwaldsens, ved at læse Oehlenschläger og høre Grundtvig – endnu er jeg den gamle og der maa mere vægtige Ord, end dem, der hidtil kom mig for Øre, til at faae mig rokket. Sivet bøier sig vel, men det reiser sig atter, naar Vindpustet er ovre.

–

¹ Bertel Thorwaldsen (1770-1844).

² Johann Friedrich Overbeck (1789-1869), tyske maler.

144. 26. Marts

"N. leve i en Gjæmingsperiode!" saaledes begynder hans Ufkaend-
ling i sine Blade - det er de første Ord i den unge Kjøpe-
liansens Mund, naar vi gæve os i Samtale med ham.
Mænd som Thorswaldsen, Overbeck, Grundtvig og Cehlen
sømløse ere Slaveske fra Tidens store Vagn, klemme
der, der have deres Berettigelse, fordi de standse Tidens
Udvikling, der ellers vilde gaae altså raske. Saaledes
hvorer man bestandig taler, og det store, Enten- eller "lyg-
ger" da agtes for mig. Enten sette Stridslinien paa, tage
Tidens, plaaud og Yachtinge det Destaaende - eller slutte
sig til de store Mænd, for hvem jeg dog erbedig kan
høie mig, hvad jeg ikke kan for Tidens Klette. Ja,
naar jeg følger min Lyd, der er Valget det: hvor gjerne
vil jeg ikke leve mig ind i den gamle, herlige kunnit-
terke tilhæge fra de Tid, Historien og Paesien
skildrer os som mere caracteerfulde end vor; men
Fordømmelsen af den, "Minen tilhæge" er saa almindelig
lig og kommer tit fra saa kraftige Læber, at det
ikke kan andet end vække Triul hos mig. Jeg
endnu gjennemtrænges jeg af Arefrigg ved Lynd af
Overbecks Compositioner, glæder mig isærlig ved at see
paa Thorswaldsens, ved at læse Cehlensthalgers og hans
Grundtvig - endnu er jeg den gamle og der maas
mere vægtige Ord, end dem, der bidte hem mig for
Jeg, til at faae mig rokket. I. alt hør sig vel,
men det æiser sig ellers, naar Vindpustet er aare. —